

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobce: M. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Irák, zajištěn v Zařízení pro zajištění cizinců Vyšní Lhoty, PSČ 739 51, zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům, se sídlem v Praze 9, ul. Kovářská 4, PSČ 190 00, proti **žalované: P o l i c i e ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort**, se sídlem v Ústí nad Labem, ul. Masarykova č. p. 27, PSČ 400 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 17. 2. 2017, č. j. KRPU-242874-69/ČJ-2016-040022-RBK,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané prostřednictvím svého zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalované Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, ze dne 17. 2. 2017, č. j. KRPU-242874-69/ČJ-2016-040022-RBK, kterým bylo podle ust. § 124 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), rozhodnuto o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, a to o 60 dnů, kdy původně stanovená doba zajištění byla stanovena rozhodnutím žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242874-19/ČJ-2016-040022-SV-ZZ, na 90 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, k čemuž došlo dne 25. 11. 2016.

V žalobě uvedl, že došlo k porušení ust. § 2 odst. 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), ust. § 124 odst. 1 a odst. 3 zákona o pobytu cizinců a čl. 5

odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod č. 209/1992 Sb. (dále jen „Úmluva“). Žalobce je přesvědčen, že žalovaná prodloužila dobu zajištění v rozporu se zákonem, neboť jako hlavní důvod zajištění uvedla nebezpečí, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle žalobce však žalovaná tento závěr řádně nezdůvodnila. V žalobou napadeném rozhodnutí jsou podle žalobce uvedeny stejné skutečnosti, které byly uvedeny v původním rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění, a to, že se neprokázal žádným platným cestovním dokladem. Žalobce se domnívá, že toto tvrzení neprokazuje, že bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. Žalobce poukázal na skutečnost, že ust. § 124 zákona o pobytu cizinců je nutné vykládat eurokonformním způsobem. V této souvislosti žalobce odkázal na čl. 15 Směrnice Evropského parlamentu a Rady ze dne 16. 12. 2008, č. 2008/115/ES, o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí (dále jen „návrátová směrnice“). Žalobce dále uvedl, že v souladu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva by v případě prodloužení doby zajištění měly být splněny přísnější podmínky, než je tomu v počáteční fázi zajištění. Žalobce připomněl, že žalovaná v době tří měsíců od zajištění nic nového do správního spisu nedoložila, ani neověřila jeho totožnost. K tomu žalobce doplnil, že žalovaná požádala Velvyslanectví Irácké republiky o ověření jeho totožnosti až 21. 12. 2016, tedy necelý měsíc po jeho zajištění. Z napadeného rozhodnutí ani nevyplyvá, zda žalovaná urgovala státní orgány v Iráku, tedy činila takové kroky, které by odůvodňovaly prodloužení zajištění žalobce a učinily zajištění účelným. V předmětné věci tak nedochází k řádným přípravám správního vyhoštění a prodloužení zajištění se tak jeví jako neúčelné. V této souvislosti žalobce odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2011, č. j. 3 A 168/2011-19, v němž soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o prodloužení doby zajištění musí obsahovat úvahy k realizovatelnosti vyhoštění. Závěrem žalobce navrhl, aby soud žalobou napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaná k výzvě soudu předložila správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhla zamítnutí žaloby. Žalovaná připomněla, že žalobce byl zajištěn ve skupině 18 osob různých státních příslušností, kteří v úkrytu kamionu cestovali ze Srbska do Německa za využití služeb převaděče. Žalovaná následně vyjmenovala veškeré úkony, které spolu se správními orgány podílejícími se na realizaci správního vyhoštění žalobce zpět do Iráku učinila. Žalovaná uvedla, že vyzvala žalobce k prokázání totožnosti, ověřila jeho totožnost u Ředitelství služby cizinecké policie, vyžádala si závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce, obdržela informaci o právním zastoupení žalobce, seznámila žalobce se spisovým materiálem, vyžádala si nové závazné stanovisko k možnosti vycestování žalobce, obdržela informaci o uskutečněném konzulárním pohovoru a dne 15. 2. 2017 vydala pod č. j. KRPU-242874-67/ČJ-2016-040022-SV-ZZ rozhodnutí o správním vyhoštění. V žalobou napadeném rozhodnutí se řádně vypořádala se všemi podmínkami prodloužení doby zajištění. Žalovaná poukázala na skutečnost, že v Iráku neexistuje centrální evidence obyvatel a proces ověřování totožnosti je tak náročný a zdoluhavý. Ve velké míře záleží na samotném žalobci, jaké informace poskytne, jak budou přesné a jak rychle mohou být ověřeny. Žalovaná dále doplnila, že dobu zajištění cizince lze v případě zpoždění při získávání nezbytných dokladů ze třetích zemí opakovaně prodloužovat až do maximální doby 180 dnů, což je mírnější forma, neboť v případě zpoždění při získávání nezbytných dokladů ze třetích zemí návratová směrnice umožňuje prodloužení doby zajištění až o 12 měsíců. Závěrem žalovaná uvedla, že postupovala zcela v souladu s právními předpisy České republiky a Evropské unie, a napadené rozhodnutí náležitě odůvodnila.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a s ust. § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalobce i žalovaná s tímto postupem výslovně souhlasili a ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci nenavrhli.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v ust. § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během třiceti denní lhůty po doručení napadeného rozhodnutí dle ust. § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle ust. § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu, zevrubném prostudování obsahu správního spisu, který k výzvě soudu předložila žalovaná, a zejména pak žalobou napadeného rozhodnutí, dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba je nedůvodná.

Ze správního spisu soud zjistil následující podstatné skutečnosti. Z úředního záznamu o zajištění cizince ze dne 24. 11. 2016 bylo zjištěno, že žalobce byl podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o Policii“), zajištěn dne 24. 11. 2016 v 05:00 hod., na silnici E55 u obce Cínovec, neboť byl důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Žalobce byl nalezen v kamionu srbské MPZ v úkrytu bez cestovních dokladů. Dne 24. 11. 2016 v 17:00 hod., bylo zajištění žalobce překvalifikováno na zajištění podle ust. § 27 odst. 2 zákona o Policii.

Z podání vysvětlení žalobce, stejně jako z jeho následného vyjádření jako účastníka řízení, vyplývá, že je občanem Iráku, který se rozhodl zemi původu opustit kvůli tamnímu konfliktu mezi sunnity a šíity. Dále uvedl, že v roce 2011 byl šíity mučen. V případě návratu do své vlasti se obává o svůj život. K otázce, zda se cítí zdrav a jaký je jeho zdravotní stav, uvedl, že se cítí zdrav, je schopen výslechu, jeho zdravotní stav je dobrý a je jen trochu unavený z cesty. Z Iráku odešel v srpnu roku 2016 pěšky po dvoudenním pochodu do Turecka, dále cestoval přes Bulharsko, Srbsko, Chorvatsko a opět Srbsko do České republiky s cílem požádat o azyl výlučně a jen Německu, kde žije jeho strýc v Brémách. Cestovní doklad nikdy nevlastnil, pouze občanský průkaz, který nechal doma u matky, neboť se obával, že jej cestou ztratí. Dále žalobce uvedl, že si je vědom, že se v České republice a v schengenském prostoru zdržuje neoprávněně, s tím, že pokud bude propuštěn, tak se bude nadále snažit dostat do Německa. Vedle toho žalobce uvedl, že o azyl v žádné zemi dosud nežádal, neboť tak chce učinit jen v Německu. Vedle toho žalobce uvedl, že nemá žádné rodinné, ekonomické, kulturní ani společenské vazby na území České republiky. Dále soud z obsahu správního spisu zjistil, že u žalobce byla zajištěna hotovost ve výši 300 Euro a pár drobných mincí srbských dinárů.

Ze správního spisu rovněž vyplývá, že k možnosti vycestování žalobce do Iráku si žalovaná obstarala Výroční zprávu Komise Spojených států amerických pro svobodu vyznání ve světě (USCIRF) ze dne 2. 5. 2016, Výroční zprávu Amnesty International 2015/2016

ze dne 24. 2. 2016, Druhou zprávu generálního tajemníka podle odstavce 7 rezoluce 2233 (2015) Rady bezpečnosti OSN, S/2016/77, ze dne 26. 1. 2016, Výroční zprávu Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 23. 6. 2016, č. j. 98835/2015-LPTP, o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti a po dlouhodobém pobytu v zahraničí, v němž je uvedeno, že je irelevantní, co žadatel dělal a jak se choval v zahraničí, neboť rozhodujícím faktorem jeho postavení po návratu je rodinná síť či kmen, jehož je součástí.

Z oznámení o zahájení správního řízení ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242874-17/ČJ-2016-040022, vyplývá, že dne 24. 11. 2016 bylo správním orgánem zjištěno porušení zákona o pobytu cizinců. Správní řízení ve věci rozhodnutí o povinnosti opustit území bylo zahájeno na základě skutečnosti, že žalobce vstoupil a pobýval nejméně dne 24. 11. 2016 na území České republiky bez cestovního dokladu a platného víza či oprávnění k pobytu, proto bylo rozhodnuto podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců ve spojení s ust. § 46 odst. 1 správního řádu o zahájení správního řízení. Oznámení bylo žalobcem vlastnoručně podepsáno na obou stranách rozhodnutí a to za přítomnosti tlumočníka, jak je zřejmé z jeho vlastnoručního podpisu na uvedeném rozhodnutí. Žalobce také svým podpisem stvrdil, že dne 25. 11. 2016 převzal stejnopis tohoto oznámení.

Ze správního spisu dále vyplývá, že po vydání rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242874-19/ČJ-2016-040022-SV-ZZ, žalovaná činila další kroky ke splnění účelu zajištění cizince. Dne 25. 11. 2016 žalobce žalovaná informovala o možnosti požádat o mezinárodní ochranu v zařízení pro zajištění cizinců a dále splnila veškerou svou další poučovací povinnost vůči žalobci. Z přípisu ze dne 29. 11. 2016 bylo zjištěno, že žalovaná požádala o ověření totožnosti žalobce a dne 29. 11. 2016 si vyžádala závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce, přičemž v odpovědi, která jí byla zaslána dne 30. 11. 2016, bylo uvedeno, že vycestování žalobce do země původu je možné. Žalovaná dále telefonicky potvrdila, že žádost ve věci ověření totožnosti žalobce byla doručena, a o telefonním hovoru a následné lustraci žalobce v informačních systémech Policie České republiky sepsala dne 12. 12. 2016 úřední záznam o zkoumání důvodu zajištění, z něhož bylo zjištěno, že do současné doby (tj. do 12. 12. 2016) nebyla totožnost žalobce ověřena a z tohoto důvodu nelze žalobci vydat cestovní doklad, bez něhož nelze realizovat správní vyhoštění. Z úředních záznamů o zkoumání důvodu zajištění ze dne 27. 12. 2016, ze dne 19. 1. 2017 a ze dne 26. 1. 2017 sepsaných žalovanou bylo zjištěno, že dosud nebyla totožnost cizince ověřena a nelze žalobci vydat cestovní doklad, bez něhož nelze realizovat správní vyhoštění. Z usnesení ze dne 31. 1. 2017, č. j. KRPU-242874-55/ČJ-2016-040022-RBK, bylo zjištěno, že žalovaná žalobce poučila dle ust. § 36 odst. 1 a odst. 3 správního řádu a určila mu lhůtu sedmi dnů od doručení usnesení k doložení nových skutečností, důkazů a podkladů, neboť nashromáždila dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí. Z úředního záznamu ze dne 2. 2. 2017 bylo zjištěno, že žalovaná opětovně zjišťovala, zda byla totožnost žalobce ověřena, přičemž uvedla, že dosud nebyla totožnost žalobce ověřena, nelze mu vydat cestovní doklad, a proto důvody zajištění nadále trvají.

Ze správního spisu soud dále zjistil, že žalovaná dne 9. 2. 2017 obdržela podání žalobce datované dnem 8. 2. 2017 označené jako „Vyjádření“ spolu s přílohou Pozice UNHCR k návratům do Iráku. Na základě těchto skutečností si žalovaná dne 13. 2. 2017 opětovně vyžádala stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování

žalobce. V odpovědi ze dne 14. 2. 2017 bylo uvedeno, že vycestování žalobce je možné. Z rozhodnutí ze dne 15. 2. 2017, č. j. KRPU-242874-67/ČJ-2016-040022-RBK, bylo zjištěno, že žalovaná rozhodla o správním vyhoštění žalobce.

Podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.

Podle odst. 2 je v řízení o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle odst. 3 policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Při stanovení doby trvání zajištění je policie povinna zohlednit případy nezletilých cizinců bez doprovodu a rodin či jiných osob s dětmi. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy výkonu správního vyhoštění, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem správního vyhoštění je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Podle ust. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o Policii je policista oprávněn zajistit cizince, jestliže je důvod se domnívat, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky nebo zde neoprávněně pobývá. Podle odst. 2 o zajištění cizince podle odstavce 1 policista bez zbytečného odkladu informuje orgán, který rozhoduje o ukončení pobytu na území České republiky nebo o správním vyhoštění. Policista je oprávněn cizince zajistit do doby, než tento orgán cizinci doručí rozhodnutí o ukončení pobytu nebo sdělení o zahájení řízení o správním vyhoštění.

Podle čl. 15 návratové směrnice nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že

a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo

b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje.

Jakékoli zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Dle bodu 2. zajištění nařizují správní nebo soudní orgány. Zajištění se nařizuje písemně s uvedením věcných a právních důvodů. Pokud zajištění nařídily správní orgány, členské státy

a) buď zajistí rychlý soudní přezkum zákonnosti zajištění, o kterém se rozhodne co nejdříve po začátku zajištění;

b) nebo dotčenému státnímu příslušníkovi třetí země zaručí právo zahájit rychlé soudní řízení ve věci přezkumu zákonnosti zajištění, ve kterém bude rozhodnuto co nejdříve po

zahájení řízení. V takovém případě členské státy bezodkladně uvědomí dotčeného státního příslušníka třetí země o možnosti zahájit takové řízení.

Pokud je zajištění nezákonné, musí být dotčený státní příslušník třetí země okamžitě propuštěn. Dle bodu 3. v každém případě je zajištění přezkoumáváno v přiměřených časových odstupech na žádost dotčeného státního příslušníka třetí země nebo z moci úřední. V případě dlouhodobého zajištění podléhá tento přezkum soudnímu dohledu. Dle bodu 4. ukáže-li se, že reálný předpoklad pro vyhoštění přestal z právních nebo jiných důvodů existovat nebo že přestaly existovat podmínky uvedené v odstavci 1, ztrácí zajištění odůvodnění a dotčená osoba musí být bezodkladně propuštěna. Dle bodu 5. zajištění trvá, dokud trvají podmínky uvedené v odstavci 1 a dokud to je nezbytné pro zajištění úspěšného vyhoštění. Každý členský stát stanoví omezenou dobu trvání zajištění, jež nesmí přesáhnout dobu šesti měsíců. Dle bodu 6. členské státy nesmějí prodloužit dobu uvedenou v odstavci 5, s výjimkou prodloužení o omezenou dobu nepřesahující dalších dvanáct měsíců v souladu s vnitrostátním právem v případech, kdy je pravděpodobné, že doba potřebná pro úkony směřující k vyhoštění budou přes jejich řádné úsilí delší z důvodu

- a) nedostatečné spolupráce dotčeného státního příslušníka třetí země nebo
- b) zpoždění při získávání nezbytných dokladů ze třetích zemí.

Na tomto místě soud konstatuje, že rozsudkem ze dne 22. 12. 2016, č. j. 78A 34/2016 - 33, rozhodl o zamítnutí žaloby, jejímž podáním se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242874-19/ČJ-2016-040022-SV-ZZ, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se podle ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, zajišťuje v zařízení pro zajištění cizinců za účelem správního vyhoštění a ve smyslu ust. § 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je doba trvání zajištění stanovena na 90 dnů.

Soud se nejprve zabýval námitkou, jež má dle žalobce spočívat ve skutečnosti, že nebyl naplněn účel řízení, neboť žalovaná nečinila v řízení úkony směřující ke správnímu vyhoštění a v původní době zajištění nestačila ověřit ani jeho totožnost. Žalobce byl rozhodnutím ze dne 25. 11. 2016, č. j. KRPU-242874-19/ČJ-2016-040022-SV-ZZ, zajištěn za účelem správního vyhoštění. Žalovaná je tak povinna činit v době zajištění úkony směřující k výkonu správního vyhoštění. Zákon žalované umožňuje s ohledem na složitost přípravy výkonu správního vyhoštění dobu zajištění prodloužit. Je pravdou, že ověřování totožnosti žalobce probíhalo po celou původní dobu jeho zajištění. Nicméně ověřování totožnosti cizinců ze třetích zemí probíhá vždy složitě. Na tomto místě soud podotýká, že bez ověření totožnosti cizince nelze vydat cestovní doklad, který je potřebný k samotné realizaci správního vyhoštění. Po prostudování správního spisu soud ověřil, že žalovaná v řízení činila úkony směřující ke správnímu vyhoštění žalobce, neboť po vydání rozhodnutí o správním zajištění dne 25. 11. 2016 informovala žalobce o možnosti požádat o mezinárodní ochranu, požádala o ověření totožnosti žalobce, vyžádala si závazné stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce, telefonicky ověřila doručení žádosti ve věci ověření totožnosti žalobce, žalobce několikrát lustrvala v informačních systémech Policie České republiky a sepsala o negativním výsledku úřední záznamy o zkoumání důvodu zajištění, dne 31. 1. 2017, pod č. j. KRPU-242874-55/ČJ-2016-040022-RBK, vydala usnesení, v němž žalobce poučila dle ust. § 36 odst. 1 a odst. 3 správního řádu a určila mu lhůtu sedmi dnů od doručení usnesení k doložení nových skutečností, důkazů a podkladů, a v reakci na doručení podání žalobce dne 9. 2. 2017, si dne 13. 2. 2017 opětovně vyžádala stanovisko k otázce existence důvodů znemožňujících vycestování žalobce. Žalovaná tedy činila úkony

směřující ke správnímu vyhoštění žalobce, o čemž svědčí i skutečnost, že před samotným vydáním žalobou napadeným rozhodnutím vydala dne 15. 2. 2017, pod č. j. KRPU-242874-67/ČJ-2016-040022-RBK, rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Skutečnost, že před žalobou napadeným rozhodnutím žalovaná vydala rozhodnutí o správním zajištění žalobce, sama o sobě dokládá, že činila ve správním řízení úkony směřující k jeho správnímu vyhoštění, a tedy plnila účel zajištění žalobce.

K odkazovanému rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 8. 2011, č. j. 3A 168/2011-19, v němž soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o prodloužení doby zajištění musí obsahovat úvahy k realizovatelnosti vyhoštění, soud uvádí, že je pravdou, že by se žalovaná měla zabývat úvahami o realizovatelnosti vyhoštění žalobce, nicméně ze samotného rozhodnutí žalované ze dne 15. 2. 2017, č. j. KRPU-242874-67/ČJ-2016-040022-RBK, o správním vyhoštění žalobce realizovatelnost vyhoštění vyplývá. Na str. 4 žalobou napadeného rozhodnutí žalovaná konkrétně uvádí, že dne 15. 2. 2017 vydala rozhodnutí o správním vyhoštění, což je další nezbytný krok k samotné realizaci správního vyhoštění žalobce. Rozhodnutí o zajištění cizince, a tedy i rozhodnutí o prodloužení zajištění cizince, je rozhodnutí předběžné a jeho účelem není konečné posouzení otázky, zda má být cizinci uloženo správní vyhoštění či nikoliv. Zdejší soud je toho názoru, že nastane-li skutečnost, že již došlo k vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, je na místě předpoklad, že správní vyhoštění je realizovatelné, a považuje tak podmínku uvedenou v citovaném rozhodnutí Městského soudu v Praze za splněnou.

K namítanému tvrzení, že nebylo prokázáno, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015/52, který je dostupný na www.nssoud.cz, v němž Nejvyšší správní soud konstatoval, že důvodné podezření, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu ust. § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců postačí tehdy, vyjádřil-li cizinec záměr pokračovat v cestě přes území členských států Evropské unie. Žalobce sám ve správním řízení uvedl, že nechce na území České republiky zůstat, původním cílem jeho cesty bylo Německo s tím, že pokud bude propuštěn, bude se nadále snažit dostat se do Německa. Na základě této samotným žalobcem tvrzené skutečnosti soud dovodil, že v daném případě existuje důvodné podezření, že žalobce bude mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a nemohl tak námitce žalobce přisvědčit.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem soud argumentaci žalobce, že nebyl naplněn účel zajištění žalobce, vyhodnotil jako ryze účelovou, která má pouze zajistit svobodu pohybu žalobci a umožnit mu dokončit cíl své nelegální cesty po Evropě, tj. dostat se do Německa, tedy aby žalobce mohl dál porušovat právní předpisy Evropské unie a České republiky, neboť nemá pro tato území povolení k pobytu, nedisponuje cestovním dokladem, neboť tento si neopatřil a občanský průkaz nechal doma u matky, neboť se podle svého tvrzení obával, že jej cestou ztratí.

Soud má za to, že v případě žalobce je rozhodnutí o prodloužení jeho zajištění zcela namístě a představuje přiměřené opatření státu vůči porušování právních předpisů České republiky a Evropské unie ze strany žalobce. V této souvislosti je třeba zdůraznit, že žalobce nechce upustit od svého dalšího protiprávního jednání a chce pokračovat ve své nelegální cestě do dalšího členského státu Evropské unie, přičemž si pro svoji nelegální cestu ani neopatřil cestovní doklady. Ze správního spisu zřetelně vyplynulo, že žalobce svým jednáním

vědomě porušil zákonné normy členských států Evropské unie a České republiky, a proto je soud toho názoru, že v daném případě žalovaná zcela legitimně použila institutu prodloužení zajištění, neboť zájem nad dodržováním veřejného pořádku a právních předpisů České republiky a Evropské unie převážil nad osobní svobodou žalobce. V této souvislosti nelze navíc přehlédnout fakt, že k opětovnému prodloužení zajištění došlo i z důvodu nezmaření realizace správního vyhoštění. Vzhledem ke skutečnosti, že bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze prodloužení doby zajištění považovat za nestandardní postup, nýbrž za zcela namístě. Žalobce totiž svou totožnost neprokázal žádným dokladem a žalovaná tak musela vyčkat, než bude totožnost žalobce v zemi jeho původu na základě informací sdělených samotným žalobcem ověřena.

Nelze souhlasit s názorem žalobce, že žalovaná ve správním řízení nečinila kroky směřující k naplnění účelu zajištění, neboť neurgovala ověření totožnosti žalobce. Je pravdou, že ověření totožnosti žalobce probíhalo po značnou část doby původního zajištění. Nelze však přehlédnout, že nastalou situaci si žalobce zapříčinil sám svým jednáním, neboť si neopatřil žádný cestovní doklad a občanský průkaz z obav, že jej cestou ztratí, si s sebou na cestu ani nevzal, ačkoliv věděl, že po státech evropské unie bude bez cestovního dokladu cestovat nelegálně.

Ohledně prodloužení doby zajištění a jeho případného nesouladu s právními předpisy Evropské unie soud podotýká, že je pravdou, že zajištění musí trvat co nejkratší dobu, a pouze dokud jsou s náležitou pečlivostí činěny úkony směřující k vyhoštění. Jak soud uvedl výše, tyto úkony žalovaná ve správním řízení činila, což dokládá ještě před rozhodnutím o prodloužení doby zajištění vydané rozhodnutí o správním vyhoštění.

V daném případě soud neshledal, že by žalobou napadené rozhodnutí bylo nezákonné pro odpadnutí účelu zajištění, jak již konstatoval výše, ani že žalovaná nečinila kroky směřující ke splnění účelu zajištění. Naopak, soud má za to, že žalobou napadené rozhodnutí bylo postaveno na úplně zjištěném, zákonném a přesvědčivém skutkovém stavu věci, přičemž není v rozporu s návratovou směrnicí ani s judikaturou soudu, na niž odkazoval žalobce. Skutkový stav ohledně prodloužení zajištění žalobce za účelem vyhoštění byl tedy žalovanou stranou řádně zjištěn, přičemž její hodnocení a úvahy vedoucí k vydání rozhodnutí byly v dostatečném rozsahu a správně předešly v odůvodnění jejího rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené dospěl soud tedy k závěru, že žaloba není jakkoliv důvodná, a proto ji ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. ve výroku rozsudku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalované nad rámec její úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly, přičemž ta je ani nepožadovala.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na

sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 30. března 2017

JUDr. Markéta L e h k á, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová